

אלקסנדרין

"בבהה, אני הזריזה ביותר
מלל הקבוצה ואני רצה
מהר יותר מאשר הزاد"

הטיפש זהה" חשבה נויסטה.

עברו ימים. אלקסנדרין דאג לכבשים שלו כמה ש רק יכול היה. כל יום הוציא אותו לעשב טרי באזוריים הטוביים ביותר במרעה. ובערב, כאשר החזיר אותו לדיר, שוב ספר את قولן, כדי להיות בטוח שלא חסירה אף אחת. כל ערב הכבשים באו ל夸יאתו, قولן פרט לאחת. נויסטה הייתה הכבשה המרדנית.

"נויסטה? هو! נויסטה תמיד האخונה
הנכנתה לדיר."

"אבל העש הרבה יותר טוב מהצד השני של הדיר. מדווק יותר עליו, בהההה?" אמרה נויסטה.

"איןך זהירה, נויסטה"
אמר לה אלקסנדרין "ערב אחד הزاد יתפוא אותך
ויאכל".

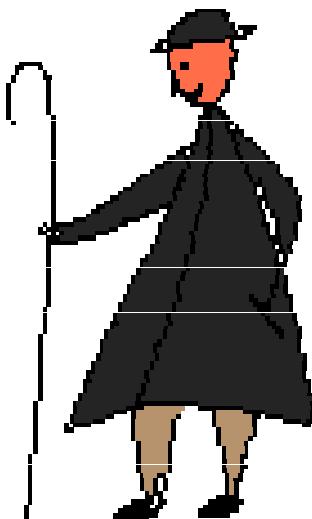
"בבהה, אני הזריזה ביותר
מלל הקבוצה ואני רצה
מהר יותר מאשר הزاد

אלקסנדרין היה רועה צאן
מסוג שכבר לא ניתן למצוא
באזורנו. הוא הכיר את כל
הכבשים שלו כמו את
אצבעות ידו.
הוא ידע את שמה של כל
אחד מהכבשים לפי צלצל
הפעמוני שלהן ואת השירים שנולדו במשר
השנה.

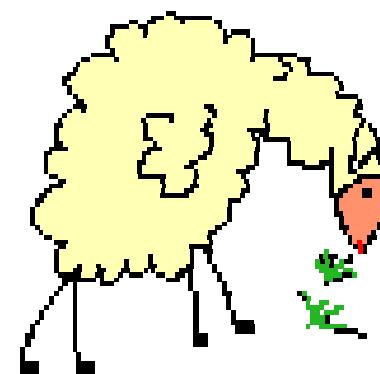
אכן! הוא הכיר היטב את הצאן שלו.
כל יום אלקסנדרין החזיר את הצאן הביתה
באותה השעה, שעה שבע, לא מוקדם ולא
מאוחר יותר כי הלילה יורד מהר והزاد יוכל
 לנצל כל רגע של חושך.

כל ערב הוא החזיר את הכבשים שלו וספר
אותן אחת אחרי השנייה. הן הרי היו חלק
 מהמשפחה שלו.
"ביקטעה, בישטעה, קאדטעה.. ואיפה

"נויסטטה מסכנה" דיברו הכבשים האחרות בינהן "יום אחד יהיה תפגוש אותו, אבל אז יהיה כבר מאוחר.." דיברו בעצב אבל בחלטיות. ערב אחד ביולי הכל היה שקט במרעה. אך כשההמש המשפחיתה לשקו קרה משהו מוזר. "איפה אלקסנדרין?" שאלו הכבשים זו את זו.

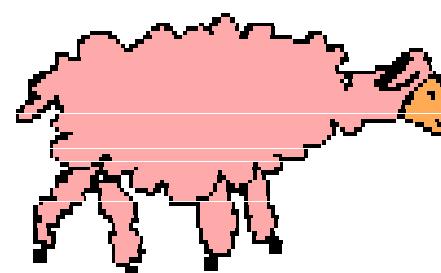
פתאום שמעו כל הקורא להן, אך לא היה זה קולו של אלקסנדרין אלא של השכן שלו, ג'רמיין. הכבשים נעשו עצביות. מה קורה כאן? "לכו מהר לדיר" נאמר להן. הצאן המועצבן רץ מהר לדיר, תוך פעייה, כדי להתעדד. השכן ג'רמיין הסביר להן שאלקסנדרין שוכב במיטה, חולה, אבל מחר נראה יהיה כבר בסדר.

נויסטטה התלוננה תמיד על אלקסנדרין שאינו נותן לה לטעם עשב לפי טעמה, ונתן לлечת רק באזורי עשב עלובים. "ראו, אתן האחרות, העשב מהצד השני נראה יותר טוב" אמרהנויסטטה לכבשים אחרים של הקבוצה.

"בואי,נויסטטה. הגיע זמן לחזור. מהרי, היזהרי מהזאב! היזהרי מהזאב!" אמרו הכבשים האחרות.

"זאב זה רק סיפור כדי להפחיד אותנו, כבשים מסכנות. אתן, הולכות בתלים, ראייתן א-פעם אףילו צל של זאב המפורסם?" שאלה. כל הכבשים האחרות

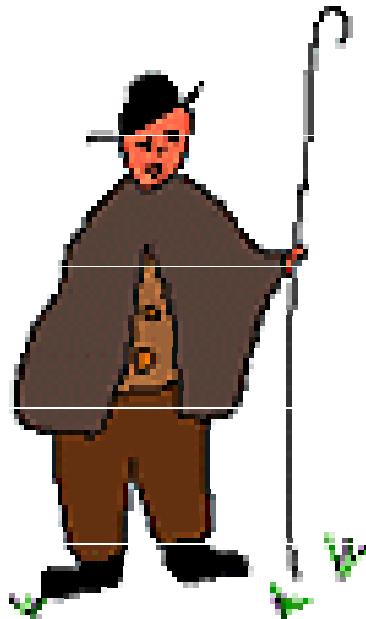

פחדו מאד ולא ידעו מה לענות. "אכן, כך חשובתי. אתן מפחודות מלא כלום, לא כלום. לא קיים כל זאב בסביבה.." לעגהנויסטטה לחברותיה.

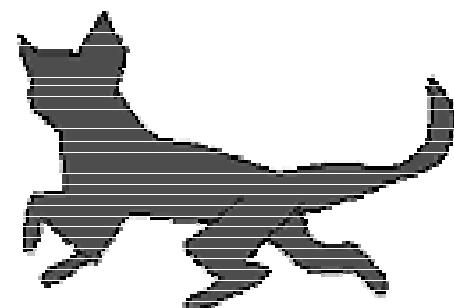
ע-ו-ר-י!"
ניסייטה התחיל לרווח במהירות, אבל הזאב

התקרב יותר ויותר.
"בהההה! הצלו!" קראה
תור ריצה.

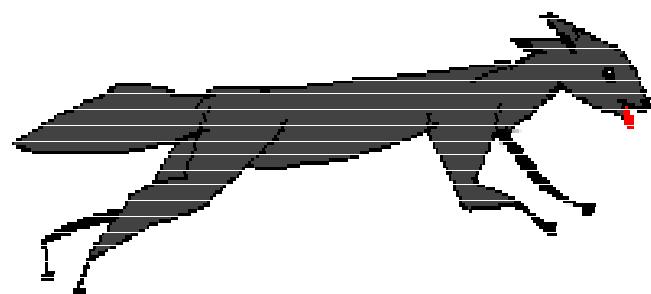
הקריאות שלה לא היו
לשווים. אלכסנדרין שמע
דרך חלון חדרו את
הצעקות של הכבשה
המרדנית שלו, nisiיטה.
"לך מכאן, זאב רשע"
קרא אלכסנדרין כשהוא
 יוצא מביתו בקפיצה
אחת.

זאב הופתע כל כך
שהתחל לסגת, למרות
שקבתו הייתה ריקה
וברצון היה טורף את
הכבשה השמנמנונת.
ניסייטה חזרה לדיר
מלאת התרgesות ולא העזה להתרחק במשך

באותו הזמן nisiיטה, המרדנית, נשארה
לבדה.
"סוף-סוף אוכל לנצל את המצב ואלך לצד
השני של הדיר, שג'רמין השair פתוח.
הה, כמה שהעשב כאן גבוה וירוק, מהצד
השני של הגדר" קראה מלאת עונג ושמחה.
אר פתאום שמעה איזה רעש מוזר. "זה לא
כלום" חזרה על דבריה "לא קיימים כל

זאים". אר בלבה הקטן התחללה לדאג.
"מיoms, כמה שהוא מעוררת תיאבון" אמר
הזאב הגדול שיצא מהעיר.
הפעם nisiיטה שמעה כבר קול, קול חזק
ומאיים. אך בכל זאת היה זאב באזורה.
אר יתכן שהייתה כל כך לא זהירה ונועצת..
"מה אגיד לכבשים האחרות? אבל אני
הזהירה ביותר מכלן והגיע הזמן להצליל את

ימים אחדים.

"ראי נויסטטה. בכל זאת קיימים זאים,
ובעתיד עדיף שתקשיבי לעצות חברותיך".
נויסטטה פעה בהנאה "בההה.. בההה".
ואתם מוחשים מה?

נויסטטה היום נכנסת הראשונה לדיר, לפני
כל יתר הקבוצה, לכל קריאה של אלקסנדרין.

